

Daniels bok - etthundrasextiotvå

Roms profetiska tid: Avslöjandet av synen

Jeff Pippenger

2024-03-27

Rom upprättar synen, och Rom uppenbaras i sin "tid". Detta är ett uttalande av syster White där hon anger det som bör förstås som det uppenbara:

"Uppenbarelsboken är en förseglad bok, men den är också en öppnad bok. Den återger underbara händelser som skall äga rum i de sista dagarna av denna jordens historia. Denna boks läror är bestämda, inte mystiska och obegripliga. I den tas samma profetiska linje upp som i Daniel. Vissa profetior har Gud upprepat och därigenom visat att man måste tillmäta dem betydelse. Herren upprepar inte sådant som inte är av stor vikt." Manuscript Releases, volym 9, 8.

"Herren upprepar inte sådant som inte är av någon större betydelse", och de "tider" som är förbundna med Rom upprepas gång på gång. Det är av "stor betydelse" att förstå den "tid" som är förknippad med Rom, ty det är detta som uppenbarar Rom som det ämne som fastställer synen. Sju gånger hänvisas det direkt i Daniel och Uppenbarelsboken till de ett tusen två hundra sextio åren av påvligt herravälde.

Och han skall tala stora ord mot den Högste och ansätta den Högstes heliga, och han skall tänka att förändra tider och lag; och de skola givas i hans hand intill en tid och tider och en halv tid. Daniel 7:25.

Och jag hörde mannen, klädd i linnekläder, som stod ovanför flodens vatten, när han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himmelen och svor vid honom som lever i evighet, att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att krossa det heliga folkets makt, då skall allt detta fullbordas. Daniel 12:7.

Men förgården som är utanför templet skall du lämna därhän och inte mäta; ty den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtyotvå månader. Uppenbarelsboken 11:2.

Och jag skall ge makt åt mina två vittnen, och de skall profetera i ettusen tvåhundrasextio dagar, klädda i säcktyg. Uppenbarelsboken 11:3.

Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats som Gud har berett åt henne, för att man där skulle ge henne föda i ett tusen två hundra sextio dagar. Uppenbarelsboken 12:6.

Och åt kvinnan gavs den stora örnens två vingar, så att hon kunde flyga ut i öknen, till sin plats, där hon får sitt uppehålle under en tid och tider och en halv tid, undan ormens ansikte. Uppenbarelsboken 12:14.

Och åt honom gavs en mun som talade stora ord och händelser; och makt gavs åt honom att fortsätta i fyrtyotvå månader. Uppenbarelsboken 13:5.

Dessa sju direkta hänvisningar framställer olika särskilda profetiska kännetecken hos Rom. Det är i dessa texter som Rom uppenbaras. Syster White tillägger att dessa tidsperioder också framställs som ”tre och ett halvt år eller 1260 dagar”. Varken ”tre och ett halvt år” eller ”ett tusen två hundra sextio dagar” finner man i Bibeln. Syster White tillämpar helt enkelt beräkningen av de sju hänvisningarna i enlighet därmed.

I kapitel 13 (verserna 1–10) beskrivs ett annat vilddjur, ”likt en leopard”, åt vilket draken gav ”sin makt och sin tron och stor myndighet”. Denna symbol, såsom de flesta protestanter har trott, representerar påvedömet, vilket efterträdde den makt och den tron och den myndighet som en gång innehades av det forntida romerska riket. Om det leopardlika vilddjuret förklaras: ”Åt honom gavs en mun som talade stora ord och händelser.... Och han öppnade sin mun till hädelse mot Gud, för att häda hans namn och hans tabernakel och dem som bor i himlen. Och det gavs honom att föra krig mot de heliga och att övervinna dem; och makt gavs honom över alla stammar och språk och folk.” Denna profetia, som är nästan identisk med beskrivningen av det lilla hornet i Daniel 7, pekar utan tvivel på påvedömet.

”Makt gavs åt honom att fortfara i fyrtiotvå månader.” Och, säger profeten, ”jag såg ett av hans huvuden liksom sårat till döds.” Och vidare: ”Den som för i fångenskap skall själv gå i fångenskap; den som dödar med svärd måste själv dödas med svärd.” De fyrtiotvå månaderna är detsamma som ”en tid och tider och en halv tid”, tre och ett halvt år, eller 1260 dagar, i Daniel 7 — den tid under vilken den påvliga makten skulle förtrycka Guds folk. Denna period, såsom angivits i föregående kapitel, började med påvedörets överhöghet år 538 e.Kr. och upphörde år 1798. Vid den tiden togs påven till fånga av den franska armén, den påvliga makten fick sitt dödliga sår, och förutsägelsen uppfylldes: ”Den som för i fångenskap skall själv gå i fångenskap.”” Den stora striden, 439.

Med den inspirerade auktoriteten att också betrakta tre och ett halvt år som den ”tid” som ”uppenbarar” Rom, framträder även andra bibliska hänvisningar till Rom.

Men jag säger er i sanning: Många änkor fanns i Israel på Elias dagar, när himlen var tillsluten i tre år och sex månader, då en stor hungersnöd rådde över hela landet. Luk. 4:25.

Elijas tre och ett halvt år förbinder tiden med Jesebel, som är en symbol för det påvliga Rom i församlingen Thyatira.

Men jag har något emot dig: att du tillåter den kvinnan Isebel, som kallar sig själv profetissa, att undervisa och förföra mina tjänare till att begå otukt och att äta sådant som offrats åt avgudar. Och jag gav henne tid att omvända sig från sin otukt, men hon omvände sig inte. Uppenbarelséboken 2:20, 21.

Den ”tid” som gavs åt den fjärde församlingen, representerad av Isebel, är också ett ”utrymme”.

Elia var en människa med samma natur som vi, och han bad ivrigt att det inte skulle regna; och det regnade inte över jorden under tre år och sex månader. Jakobsbrevet 5:17.

I sin kommentar om att de fyrtiotvå månaderna är detsamma som de ett tusen två hundra sextio dagarna identifierar syster White perioden som ”de dagarna”, vilka Kristus hänvisade till.

De här omtalade tidsperioderna — ”fyrtiotvå månader” och ”ett tusen två hundra sextio dagar” — är desamma och representerar båda den tid under vilken Kristi kyrka skulle lida förtryck från Rom. De 1260 åren av påvligt herravälde började år 538 e.Kr. och skulle därför upphöra år 1798. Vid den tiden trängde en fransk armé in i Rom och tog påven till fånga, och han dog i landsflykt. Fastän en ny påve snart därefter valdes, har den påvliga hierarkin sedan dess aldrig mer kunnat utöva den makt som den tidigare besatt.

”Förföljelsen av kyrkan fortgick inte under hela perioden av de 1260 åren. Gud förkortade i barmhärtighet mot sitt folk tiden för deras brinnande prövning. När Frälsaren förutsade den ”stora vedermödan” som skulle drabba kyrkan, sade han: ”Om inte den tiden förkortades, skulle ingen människa bli frälst. Men för de utvaldas skull skall den tiden förkortas.” Matteus 24:22. Genom reformationens inflytande upphörde förföljelsen före 1798.” The Great Controversy, 266.

Kristus och syster White identifierar uttrycket ”de dagarna” som den ”tid” som identifierar det påvliga Rom. När Daniel talar om den förföljelse som följde efter att påvedömet insattes på jordens tron i vers trettioett i kapitel elva, talar han om denna förföljelsetid som ”många dagar”.

Och härar skola stå på hans sida, och de skola orena helgedomen, fästet, och avskaffa det dagliga offret, och de skola uppställa förödelsens styggelse. Och dem som handla gudlöst mot förbundet skall han förleda med smicker; men det folk som känner sin Gud skall stå fast och utföra stora gärningar. Och de förståndiga bland folket skola undervisa många; likväl skola de falla genom svärd och eld, genom fångenskap och plundring, i många dagar. Daniel 11:31–33.

Rom uppenbaras i samband med den profetiska tid som är förknippad med det, och därför säger Paulus att syndens människa skall uppenbaras i ”sin tid”. Det faktum att Rom fastställer synen, vilken vi går under utan om vi inte känner den, visar varför denna profetiska tid framställs så ofta och på så många sätt, ty Gud ”upprepar inte sådant som inte är av stor betydelse”. I de föregående verserna utmärks också slutet på denna tidsperiod.

Och de som har förstånd bland folket skall undervisa många; likväl skall de falla genom svärd och genom eld, genom fångenskap och genom plundring, under många dagar. Och när de faller, skall de få en ringa hjälp; men många skall sluta sig till dem med smicker. Och några av dem som har förstånd skall falla, för att pröva dem och rena dem och göra dem vita, ända till ändens tid; ty ännu väntar den fastställda tiden. Daniel 11:33–35.

”Ändens tid” ”är ännu för en fastställd tid”. Det hebreiska ordet för ”fastställd” är ”moed” och betyder en bestämd tid eller en utsatt tidpunkt. Den profetiska relevansen och betydelsen av den ”fastställda tiden” i Daniels bok framgår av hur ofta den omtalas. Mycket få laodiceiska adventister, om ens några, inser att 1989 var en ”ändens tid”, och därför var 1989 en fastställd tid. Det var en av Gud bestämd tidpunkt, då Han skulle öppna kunskapen för de etthundrafyrtiofyatusendes rörelse. Av denna anledning framlägger Daniels bok vittnesbörd om att den ”fastställda tiden” markerar ankomsten av ”ändens tid”. I Daniel åtta framställs denna profetiska symbol.

Och jag hörde en mans röst mellan Ulais stränder; den ropade och sade: Gabriel, hjälp denne man att förstå synen. Då kom han fram till platsen där jag stod; och när han kom, blev jag förskräckt och föll ner på mitt ansikte. Men han sade till mig: Förstå, du människobarn, att synen avser ändens tid. Medan han talade med mig, föll jag i djup sömn med ansiktet mot marken; men han rörde vid mig och reste mig upp. Och han sade: Se, jag skall låta dig få veta vad som skall ske i vredens sista tid; ty vid den fastställda tiden skall slutet komma. Daniel 8:16–19.

Liksom i kapitel elva är ordet ”ände” i uttrycket ”ändens tid” i dessa verser ett annat hebreiskt ord än det som översätts med ”fastställd tid”. Ändens tid representerar en tidsperiod som börjar vid den fastställda tiden. Den ”fastställda tiden” (moed) är ett bestämt tillfälle, och ändens tid (det hebreiska ordet ”gets”) är en tidsperiod som börjar vid den fastställda tiden. Det är denna ”tid” som uppenbarar Rom, och denna ”tid” är så viktig att slutet på den tidsperioden, och den period som följer efter slutet på denna tid, representeras av flera vittnen. I vers tjugofyra i Daniels elfte kapitel identifieras det hedniska Rom som härskande över världen under en ”tid”.

En symbolisk ”tid” är trehundrasextio år, ty det finns trehundrasextio dagar i ett bibliskt år. Det hedniska Rom härskade under en ”tid”, och det påvliga Rom härskade under ”en tid, tider och en halv tid”. Det moderna Rom härskar under en symbolisk ”timme”, eller symboliska ”fyrtiotvå månader”. Det finns ingen profetisk tid efter 1844, så ”timmen” och de ”fyrtiotvå månaderna” är perioden från den snart kommande söndagslagen intill den mänskliga prøvotidens slut. Men det hedniska Rom härskade suveränt från slaget vid Actium år 31 f.Kr. till dess Konstantin flyttade rikets huvudstad till Konstantinopel år 330. Vi vet att följande verser talar om det hedniska Rom, ty Kristus framställs såsom ”förbundets furste” som ”skall brytas” när Han blev korsfäst. Den makt som då härskade var det hedniska Rom, så de verser som vi nu skall betrakta identifierar det hedniska Rom.

Och i hans ställe skall en föraktlig man träda upp, åt vilken man inte skall ge kungadömet ära; men han skall komma in i trygghet och bemäktiga sig kungadömet genom smicker. Och med en översvämmande flods arméer skall de sköljas bort inför honom och krossas; ja, också förbundets furste. Och efter det att förbundet har slutits med honom skall han handla svekfullt; ty han skall dra upp och bli mäktig med ett litet folk. Han skall i trygghet tränga in även i provinsens bördigaste trakter; och han skall göra sådant som hans fäder inte har gjort, ej heller hans fäders fäder; rov och byte och rikedomar skall han sprida bland dem; ja, han skall utstaka sina planer mot fästningarna, men bara för en tid. Daniel 11:21–24.

Ordet ”mot” i den sista frasen i verserna betyder i själva verket ”från”, och versen säger att det hedniska Rom skall härska (förutsäga sina planer) ”från” sitt fäste (staden Rom) i trehundrasextio år.

”VERS 24. Han skall tåga in i fred, ja, till och med till de bördigaste delarna av provinsen; och han skall göra sådant som hans fäder inte har gjort, ej heller hans fäders fäder; han skall skingra byte, rov och rikedomar bland dem; ja, han skall smida sina planer mot fästena, men endast för en tid.”

”Det vanliga sätt på vilket nationer, före Roms dagar, hade tagit värdefulla provinser och rika landområden i besittning, var genom krig och erövring. Rom skulle nu göra det som inte hade gjorts av fäderna eller deras fäder; nämligen mottaga dessa besittningar genom fredliga medel. Den sedvänja, som tidigare varit okänd, infördes nu, att kungar genom testamente efterlämnade sina riken åt romarna. Rom kom på detta sätt i besittning av stora provinser.

”Och de som sålunda kom under Roms herravälde vann därav ingen ringa fördel. De behandlades med välvilja och mildhet. Det var som om byte och rov delades ut bland dem. De skyddades mot sina fiender och vilade i frid och trygghet under den romerska maktens hägn.

”Vad gäller den senare delen av denna vers, för Biskop Newton fram tanken på att förutsäga anordningar från fästen i stället för mot dem. Detta gjorde romarna från den starka fästningen i sin stad på sju kullar. ”Även för en tid;” utan tvivel en profetisk tid, 360 år. Från vilken tidpunkt skall dessa år räknas? Troligen från den händelse som förs fram i följande vers.

”VERS 25. Och han skall uppbjuda sin makt och sitt mod mot kungen i söder med en stor här; och kungen i söder skall rusta sig till strid med en mycket stor och mäktig här; men han skall inte kunna stå, ty man skall smida planer mot honom.”

”Genom verserna 23 och 24 förs vi fram till tiden efter förbundet mellan judarna och romarna, år 161 f.Kr., till den tid då Rom hade förvärvat världsherravälde. Den vers som nu ligger framför oss för in i bilden ett kraftfullt fälttåg mot konungen i söder, Egypten, samt utkämpandet av ett märkligt slag mellan stora och mäktiga härar. Inträffade sådana händelser i Roms historia vid denna tid? — Det gjorde de. Kriget var kriget mellan Egypten och Rom, och slaget var slaget vid Actium. Låt oss kasta en kort blick på de omständigheter som ledde till denna konflikt.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271–273.

I de följande verserna hänvisar Daniel återigen till den bestämda tiden och änden.

Och han skall uppbåda sin makt och sitt mod mot kungen i söder med en stor här; och kungen i söder skall rusta sig till strid med en mycket stor och mäktig här; men han skall inte kunna hålla stånd, ty man skall smida planer mot honom. Ja, de som äter av hans bord störta honom, och hans här skall svämma över; och många skola falla slagna. Och båda dessa kungars hjärtan skola vara inriktade på att göra ont, och de skola tala lögn vid samma bord; men det skall inte lyckas, ty ännu dröjer änden till den bestämda tiden. Sedan skall han vända tillbaka till sitt land med stora rikedomar; och hans hjärta skall vara emot det heliga förbundet; och han skall utföra sina förehavanden och återvända till sitt eget land. På den bestämda tiden skall han åter komma och tåga mot söder; men det skall inte bli som förra gången eller som den senare. Daniel 11:25–29.

I kapitel åtta klargjorde Gabriel att ”chazon”, synen om de tvåtusen femhundratjugo åren, skulle nå sitt slut vid den fastställda tiden, och därefter skulle den period börja som betecknas med ”ändens tid”. I detta avsnitt är den fastställda tiden slutet på de trehundrasextio år då det hedniska Rom skulle härska över världen med högsta makt. I detta avsnitt finns ingen ”ändens tid”, ty här fanns ingenting förseglat som skulle öppnas vid slutet av denna period i historien.

I Daniels åttonde kapitel blev synen om vredens ”yttersta tid”, vilken var de tvåtusen femhundraåren som avslutades samtidigt som de tvåtusen trehundra åren, förseglad till ”ändens tid”; ty år 1844, som var den fastställda tiden för båda synerna, blev den tredje ängelns ljus avförseglat. I Daniel 11, verserna 30 till 36, skulle det vid slutet av den ”första vreden” år 1798 komma en tidsperiod som framställs som ”ändens tid”, då den första ängelns ljus blev avförseglat. Därför hade hedniska Roms tidsprofetia inte någon ändens tid, utan endast en fastställd tid, vilken utpekade när de trehundrasextio åren avslutades; men den fastställda tiden år 1798 och den fastställda tiden år 1844 avförseglade båda ett budskap som skulle förstås under den tidsperiod som framställs som ”ändens tid”.

Rom uppenbaras sådant det profetiskt framställs inom sin profetiska tid. ”En tid och tider och en halv tid”, ”fyrtiotvå månader”, ”ett tusen två hundra sextio dagar” och ”tre och ett halvt år” är några av de olika symboler som betecknar den tidsperiod då påvedömet härskade under den mörka medeltiden. Den tidsperiod som sammanbinder milleriternas rörelse med de etthundrafyrtiofyrtusens rörelse är etthundraåren. Etthundraåren är också en symbol för ett tusen två hundra sextio dagar, eftersom det är en tiondel av detta antal. De etthundraåren från upproret år 1863 till den fastställda tiden år 1989 utpekar 1989 som Guds bestämda möte med sitt folk i den sista tiden.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Hur skall vi rannsaka Skrifterna? Skall vi slå ned våra läropålar, den ena efter den andra, och sedan försöka få hela Skriften att överensstämma med våra fastställda uppfattningar, eller skall vi föra våra tankar och åskådningar till Skrifterna och mäta våra teorier från alla sidor med sanningens Skrifter? Många som läser och till och med undervisar i Bibeln förstår inte den dyrbara sanning som de undervisar om eller studerar. Människor hyser villfarelser, när sanningen tydligt är utstakad, och om de bara ville föra sina läror till Guds ord, och inte läsa Guds ord i ljuset av sina läror för att bevisa att deras egna uppfattningar är riktiga, skulle de inte vandra i mörker och blindhet eller omhulda villfarelse. Många ger Skriftens ord en innebörd som passar deras egna meningar, och de vilseleder sig själva och bedrar andra genom sina feltolkningar av Guds ord. När vi tar oss an studiet av Guds ord, bör vi göra det med ödmjuka hjärtan. All självishet, all kärlek till originalitet, bör läggas åt sidan. Åsikter som länge omfattats får inte betraktas som ofelbara. Det var judarnas övilja att överge sina sedan länge etablerade traditioner som blev deras undergång. De var beslutna att inte se någon brist i sina egna uppfattningar eller i sina utläggningar av Skrifterna; men hur länge människor än må ha omfattat vissa uppfattningar, om de inte klart stöds av det skrivna ordet, bör de förkastas.

”De som uppriktigt önskar sanningen kommer inte att tveka att öppna sina ståndpunkter för granskning och kritik, och de blir inte förargade om deras uppfattningar och idéer motsägs. Detta var den anda som vårdades bland oss för fyrtio år sedan. Vi brukade samlas med betungade själar och be om att vi måtte vara ett i tro och lära; ty vi visste att Kristus inte är delad. En punkt i taget gjordes till föremål för undersökning. Allvar präglade dessa rådslag för rannsakan. Skrifterna öppnades med vördnad. Ofta fastade vi, för att vi bättre skulle bli skickade att förstå sanningen. Efter innerlig bön, om någon punkt inte blev förstådd, diskuterades den, och var och en framförde fritt sin mening; därefter böjde vi åter knä i bön,

och allvarliga åkallan steg upp till himlen om att Gud skulle hjälpa oss att se lika, så att vi måtte vara ett, såsom Kristus och Fadern är ett. Många tårar fälldes. Om en broder tillrättavisade en annan för hans tröga fattningsförmåga, därför att han inte förstod ett skriftställe så som den förste förstod det, brukade den tillrättavisade sedan ta sin broder i handen och säga: 'Låt oss inte bedröva Guds Helige Ande. Jesus är med oss; låt oss bevara en ödmjuk och läraktig ande'; och den broder som tilltalades brukade säga: 'Förlåt mig, broder, jag har gjort dig orätt.' Sedan böjde vi oss ned till ännu en stund av bön. Många timmar tillbringade vi på detta sätt. Vanligtvis studerade vi inte tillsammans mer än fyra timmar åt gången, men ibland tillbringades hela natten i högtidlig rannsakan av Skrifterna, för att vi skulle förstå sanningen för vår tid. Vid somliga tillfällen kom Guds Ande över mig, och svåra avsnitt blev klargjorda genom Guds förordnade väg, och då rådde fullkomlig harmoni. Vi var alla av ett sinne och en Ande.

"Vi sökte med största uppriktighet att Skrifterna inte skulle förvrängas för att anpassas till någon människas åsikter. Vi försökte göra våra meningsskiljaktigheter så obetydliga som möjligt genom att inte uppehålla oss vid punkter av mindre betydelse, där det rådde olika uppfattningar. Men varje själs börda var att åstadkomma ett tillstånd bland bröderna som skulle motsvara Kristi bön att hans lärjungar måtte vara ett, såsom han och Fadern är ett. Ibland kunde en eller två av bröderna envist ställa sig emot den framlagda uppfattningen och ge uttryck åt hjärtats naturliga känslor; men när denna läggning visade sig, avbröt vi våra undersökningar och ajournerade vårt möte, så att var och en skulle få tillfälle att gå till Gud i bön och, utan samtal med andra, studera tvistefrågan och be om ljus från himlen. Med uttryck av vänlighet skildes vi åt för att så snart som möjligt mötas igen för vidare undersökning. Stundom kom Guds kraft över oss på ett märkbart sätt, och när klart ljus uppenbarade sanningens punkter, grät och gladde vi oss tillsammans. Vi älskade Jesus; vi älskade varandra."

"I de dagarna verkade Gud för oss, och sanningen var dyrbar för våra själar. Det är nödvändigt att vår enhet i dag är av en sådan beskaffenhet att den kan bestå prövningens prov. Vi går här i Mästarens skola, för att vi må bli fostrade för skolan där ovan. Vi måste lära oss att bära besvikelse på ett Kristuslikt sätt, och den läxa som detta lär oss kommer att vara av stor betydelse för oss.

"Vi har många lärdomar att inhämta, och mycket, mycket att avlära. Endast Gud och himlen är ofelbara. De som menar att de aldrig kommer att behöva överge en omhuldad uppfattning, aldrig få anledning att ändra en åsikt, kommer att bli besvikna. Så länge vi med beslutsam ihärdighet håller fast vid våra egna idéer och uppfattningar, kan vi inte ha den enhet för vilken Kristus bad." Review and Herald, 26 juli 1892.